

[Udenrigsministeren]

bærer underernæring eller fejlernæring, dårligt helbred uden mulighed for sygdomsbehandling, ingen eller kun ringe skolegang og uddannelse.

4. Udsigterne for 1980erne er alt andet end lyse for udviklingslandene som helhed. Også flere af de udviklingslande, der har haft en betydelig industriel udvikling i 1970erne, står over for store problemer. Det almindelige økonomiske tilbageslag, som vi selv har alvorlige problemer med, rammer u-landenes svage økonomier endnu hårdere.

Det er derfor naturligt, at de internationale forhandlinger mellem industrilande og udviklingslande om en ny økonomisk verdensorden – den såkaldte Nord-Syd-dialog – tillægges stadig større betydning af udviklingslandene.

Senest har også Brandtkommissionen understreget nødvendigheden af, at der sker fremskridt i Nord-Syd-dialogen, bl. a. med henvisning til den gensidige afhængighed og de fælles interesser mellem industrilande og udviklingslande. Regeringen har allerede givet udtryk for støtte til Brandtrapportens hovedsynspunkter og vil fortsat arbejde for, at rapportens forslag bliver inddraget i de internationale forhandlinger.

5. Det må betegnes som skuffende, at der ikke på FNs ekstraordinære generalforsamling i august-september i år blev opnået enighed om iværksættelse af en ny global forhandlingsrunde. Samtidig er det dog glædeligt, at der blev opnået principiel enighed om en ny udviklingsstrategi for 1980erne, som forventes endeligt vedtaget på FNs igangværende 35. generalforsamling.

Udviklingslandene er med rette tilbøjelige til at se industrilandenenes vilje til at yde udviklingsbistand som et praktisk udtryk for rækkevidden af deres solidaritet med den 3. verden. Forhandlingerne i FN resulterede i en række formuleringer, der var mindre imødekommende over for u-landene, end vi kunne have ønsket os. Det må dog anses for et fremskridt, at det i den nye udviklingsstrategi fastslås, at industrilandene skal udfolde effektive bestræbelser på at nå en statslig bistand på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet i 1985 og i hvert fald ikke senere end i sidste halvdel af 1980erne. Det fastslås samtidig, at stigningen i bistanden skal fortsætte herudover med henblik på at nå 1 pct.-målet så snart som muligt.

Det er regeringens håb, at alle industrilande – også de østeuropæiske – vil se vedtagelsen som en alvorligt ment forpligtelse til hurtigt at øge bistanden, således at målene i praksis nås i løbet af få år. Hidtil har som bekendt kun Norge, Sverige, Holland og Danmark opfyldt 0,7 pct.-målet, som allerede var målsætningen for det 2. udviklingstiår.

6. Naturligvis må emner som handelspolitik, valutapolitik, betalingsbalanceproblemer osv. tillægges stor betydning i Nord-Syd-arbejdet, men det er desværre næppe realistisk at vente skelsættende resultater på disse områder inden for de nærmeste år.

Jeg synes også, at man bør være opmærksom på, at selv om det lykkes at gøre fremskridt på områder som handelspolitik, teknologi, råvarer osv., vil dette kun i begrænset omfang komme de fattigere u-lande til gode, bl. a. fordi deres eksport – også af råvarer – som helhed er ret beskedet. Derfor vil disse lande fortsat i høj grad være afhængige af bistand udefra.

På bistandsområdet står vi i den situation, at hvert enkelt land kan gøre en indsats her og nu for i praksis at vise sin solidaritet med den 3. verden – uafhængigt af resultaterne af langvarige internationale drøftelser. For Danmarks vedkommende skal denne indsats bestå i at opretholde og gradvis øge vor bistand til udviklingslandene.

Der ligger utvivlsomt øgede samarbejds muligheder med de mere udviklede u-lande. Dette samarbejde, der støttes i form af bl. a. § 7-kreditter og investeringsgarantier, bør dog først og fremmest foregå på kommercielle vilkår, mens udviklingsbistanden fortsat bør koncentreres om de fattigere udviklingslande, hvor problemerne er størst.

7. Danmarks udviklingsbistand hviler på loven om internationalt udviklingssamarbejde fra 1971 med senere ændringer.

Af lovens formålsparagraf fremgår, at vægten i vores udviklingsbistand skal lægges på de sammenhørende elementer i udviklingsprocessen – økonomisk vækst, social fremgang og politisk uafhængighed.

Økonomisk vækst er en forudsætning for al udvikling; men det er naturligvis ikke lige meget, hvordan den økonomiske vækst forløber.

Indtil for få år siden var det en udbredt opfattelse, at en hurtig økonomisk vækst i udviklingslandene nærmest automatisk ville